

A Fővárosi Bíróság

I K 30075/2003/12.

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBENI

A Fővárosi Bíróság

Dr. Manchin Róbert elnök és Dr. Szécsi László által képviselt Országos Dohányfüstmentes Egyesület (1051. Budapest, Akadémia u. 3.) felperesnek

Dr. Kolozsi Sándor jogtanácsos által képviselt Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség (1088. Budapest, József krt.6. hiv. szám: RFO-32/2/2003.) alperes ellen

Dr. Kocsis Dániel Péter jogtanácsos által képviselt Reemtsma Debreceni Dohánygyár Rt. (4034. Debrecen, Vágóhíd u. 2.) alperesi beavatkozó perbeli részvételével

fogyasztóvédelmi ügyben meghozott közigazgatási határozatok bírósági felülvizsgálatára indult perében meghozta a következő

Ítéletet

A bíróság az alperes 2002. november 29. napján kelt RFO-158/2/2002., illetve RFO-169/2/2002. számú határozatát hatályon kívül helyezi.

Ezt meghaladóan a felperes keresetét elutasítja.

A le nem rótt kereseti illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

A felperes eljárást kezdeményezett a Budapest XIX. ker. Üllői út 277. számú Picoló Sörbár dohánytermék West neon reklámra nézve.

Az első fokú közigazgatási hatóság a Budapest Főváros Közigazgatási Hivatala Fogyasztóvédelmi Felügyelősége 09-3975-1/2002 számú 2002. szeptember 6-án kelt határozatával az 1997. évi LVIII tv. (Grtv) 15. § (1) bekezdése szerint megiltotta az alperesi

beavatkozó Kft.-nek (továbbiakban Kft.) reklámozónak a Grtv 13. § (1) bekezdésbe ütköző reklámtevékenység, mint jogsértő magatartás további folytatását.

Az első fokú hatóság megállapította, hogy a kifogás megalapozott, és hivatkozott a Grtv 15. § (1) bekezdésére, elfogadta a bejelentő érvelését, de elegendőnek tartotta – önkéntes jogkövetésre számítva – az eltiltást, és ebben a körben a Grtv 18. §-ára hivatkozott.

A határozat ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést és kérte, hogy a hatóság rendelje el a reklám azonnali eltávolítását és azonnal végrehajtható bírságot szabjon ki a Grtv 18. és 20. §-aira tekintettel.

A fellebbezés folytán eljáró másodfokú hatóság a Fogyasztóvédelmi Főfelügyelőség igazgatója, 2002. november 29-én kelt RFO-158/2/2002. és RFO-169/2/2002. számú határozatával az első fokú határozatot megsemmisítette.

A hatóság megállapította, hogy a felperes és a Kft is fellebbezett, az utóbbi sérelmezte, hogy a Felügyelőség nem vette figyelembe a Grtv 2. §. 1./ pontját a szabadtéri reklámhordozókra vonatkozóan, „a West neon a termék elérhetőségét jelzi, ezentúl nem tartalmaz semminemű további elemet”.

A másodfokú hatóság jogi álláspontja szerint az üzlet belső és külső része egyaránt a termékforgalmazás helyének tekintendő.

A másodfokú hatóság rámutatott arra, hogy a fogalmi definíció és a kivétel szabályok együttes alkalmazása alapján kell eldönteni a kérdést, hivatkozott a Grtv 13. § (4) bekezdésére, és megállapította, hogy a termékeladási helye a külső és belső tér egyaránt, mint ahogy a Grtv 2. § t. pontja is jelzi. Az alperes utalt arra, hogy a bemutatás tartalma szűkebb kategória, márkaazonosítás, termékdoboz, terméknév megjelenítését jelenti. A tárgybeli reklám nem lépi túl a termékbemutató fogalmát.

A felperes a keresetében a közigazgatási határozatok bíróság felülvizsgálatát kérte, és kifejtette, hogy a törvény nem engedi meg a dohányárúk reklámozását, és összhangban kell értelmezni a Grtv szabályait a nemdohányzók védelméről szóló 1997. évi XLII. törvény (Ndtv) 5. § (5) bekezdésével a Grtv 2. § 1./ pontját össze kell vetni, ez utóbbi jogszabályhely reklámhordozóról beszél az nyilván nem lehet az árusítás helye.

A felperes kérte, hogy a bíróság állapítsa meg, hogy a határozat sérti a Grtv 13. § (1) bekezdésében írtakat, változtassa meg a határozatot, állapítsa meg, hogy a kültéri homlokzaton, portálon elhelyezett dohányreklám jogszabályt sért, azt azonnal távolítsa el a kötelezettől. Tiltsa meg a jogsértő magatartás folytatását és a legmagasabb bírságot, 100.000.- Ft-ot szabja ki.

A felperes tanúbizonyítást is előterjesztett.

Az alperes a kereset elutasítását kérte.

Az alperesi beavatkozó a kereset elutasítását kérte, és kifejtette, hogy a Ndtv és a Grtv szabályozási tárgya különböző, az egyik az áru elhelyezését, a másik a reklámozását szabályozza, a Ndtv a reklámra nem vonatkoztatható. Az alperesi beavatkozó hivatkozott az üzlethelyiség fogalmára, és kérte alkalmazni a 4/1997. (I.22.) Kormányrendelet szabályait. Az alperesi beavatkozó a szabadtéri reklámhordozó fogalmát részletezte, és álláspontja szerint a szabályozás tekintetében a felperesi álláspont nem fogadható el.

A felperes keresete nagy részben alapos.

A bíróság az alperesi határozatokat az Államigazgatási eljárás általános szabályairól szóló 1957. év IV. tv. (Áe) 72. §-a és a Polgári perrendtartás (Pp)324. § (2) bek. a/ pontja alapján vizsgálta felül, a tényállást a felek nyilatkozatai, és a közigazgatási iratok tartalma alapján állapította meg.

A Grtv 13. § (1) bekezdése szerint, tilos közzétenni dohányáru reklámját. A (4) bekezdés szerint az (1) bekezdésben foglalt tilalom nem terjed ki, a/ a kizárólag a dohányáruk forgalmazóinak szóló szakmai célú reklámra, b/ a dohányáru eladási helyén való bemutatására és árfeltüntetésére, c./ azokra az idegen nyelvű sajtótermékekre, amelyeket nem a Magyar Köztársaság területén nyomtattak vagy adtak ki, és elsődlegesen nem a Magyar Köztársaság területén való forgalmazásra állítottak elő.

Az alperes a határozatában a dohányáru eladási helyén való bemutatására és árfeltüntetésére vonatkozó jogszabályi kitélt értelmelte.

A Ndtv 5. § (5) bekezdése szerint, dohánytermék az üzlet jellegét, kialakítását figyelembe véve az egyéb termékektől elkülönítve önálló polcon vagy az üzlethelyiség erre a célra elkülönített részén, vagy kizárólag dohánytermékek, illetőleg azok fogyasztásához kapcsolódó kiegészítő kellékek forgalmazására szolgáló önálló üzlethelyiségben hozható kereskedelmi forgalomba.

A bíróság a fenti jogszabályhelyek értelmezése során arra a meggyőződésre jutott, hogy a dohányáru eladási helyét kizárólag Ndtv szabályaival összhangban lehet értelmezni, ugyanis törvényi szabályozás van az eladási hely fogalmára. Az alperesnek ennek folytán nincs lehetősége arra, hogy a dohányáru eladási helyével kapcsolatban más értelmezést alkalmazzon, ugyanis a törvény kötelező rendelkezésétől eltérni nem lehet.

„A dohányáru eladási helyéhez kötött bemutatási tevékenységnek éppen az a célja, hogy a bemutatás révén megvalósuló tájékoztatás – amelynek középpontjában maga a termék áll – kizárólag azokhoz jusson el, akik dohányterméket kívánnak vásárolni. Az ezen túlmenő tájékoztatás reklámnak minősül, és éppen ezért a Grtv 13. § (1) bekezdésébe ütközik” ahogy helytállóan megállapította a hatóság az F/1/1 alatt csatolt határozatban.

A fentiek szerint a bíróság megállapította, hogy az alperes határozata nem felel meg a jogszabályoknak, amennyiben az első fokú határozatot megsemmisítette. Ezért a bíróság azt a Pp 339. §-a szerint hatályon kívül helyezte. A bíróság meggyőződése szerint az első fokú határozat megfelelt a jogszabályoknak, ezért az alperesi hatóságot a bíróság nem kötelezte új eljárásra.

A bíróság az ezt meghaladó felperesi kereseti kérelmet nem találta megalapozottnak, ugyanis álláspontja szerint az első fokú hatóság megfelelő határozatot hozott, és abban az esetben célszerű a törvény szigorával fellépni az alperesi beavatkozóval, valamint a dohányreklámozókkal szemben, amikor a kialakult gyakorlat szerint a tiltást nem veszik figyelembe, tehát ismételten meg nem engedhető módon reklámozzák az üzletben a dohányterméket, az üzlet külső részén.

A bíróság rámutat arra, hogy az alperesi beavatkozó jogi érvelése nem megalapozott, ugyanis a jogszabályi rendelkezés más értelmezést nem tett lehetővé. Az üzlethelyiség fogalmának értelmezése nem bír jelentőséggel ebben az ügyben. Mind a Ndtv, mind a Grtv dohánytermékre vonatkozik, így szabályozási tárgyuk ebben a körben azonos.

A felperes bizonyítási indítványt terjesztett elő, ennek azonban a bíróság nem adott helyt, tekintettel arra, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a per eldönthető volt.

A felperes perköltség tekintetében nem terjesztett elő igényt, jogi képviselőt, ügyvédet nem vett igénybe, ezért a bíróság ebben a körben a Pp 78. § (2) bekezdése szerint mellőzte a döntést.

A le nem rótt kereseti illetéket a tárgyi illetékfeljegyzési jog folytán az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM számú rendelet 13. § (1) bekezdése szerint.

Budapest, 2003. évi szeptember hó 9. napján.

Dr. Miskolczy Ambrusné s.k.
bíró

A kiadmány hitelezél:

